

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla dr. Popgyákunik Péter ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Kövesdi Zoltán ügyvéd által képviselt **II.r., III.r., IV.r.,V.r., VI.r, VII.r. alperesek** ellen **hagyatéki igény megfizetése** iránt indított perében, a Vas Megyei Bíróság 2009. november 11. napján kelt 17.P.20.574/2008/36. számú ítéletével szemben, az I-VIII.r. alperesek által 37., 39. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a II-VIII.r. alperesek akként kötelesek megfizetni a felperesnek 5.586.730,- (Ötmillió-ötszáznyolcvanhatezer-hétszázharminc) forintot és annak az elsőfokú ítéletben meghatározott kamatait, hogy a II-VII.r. alperesek felelőssége legfeljebb fejenként 833.333,- (Nyolcszázharminchéromezer-háromszázharminchárom) forint, a VIII.r. alperes felelőssége 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) forint erejéig áll fenn.

A II-VII.r. alperesek fejenként 20.000,- (Húszezer) forint, a VIII.r. alperes pedig 60.000,- (Hatvanezer) forint másodfokú perköltséget köteles megfizetni a felperesnek 15 napon belül.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 30 napon belül egyetemlegesen 5.586.730.-Ft-ot, és ezen összegnek 2006. augusztus 28-tól a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félétvet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 337.500.-Ft perköltséget. Az I. r. alperest 167.600.-Ft, a II.,III.,IV.,V.,VI. és VII. rendű alpereseket fejenként 18.600.-Ft, a VIII. r. alperest pedig 55.870.-Ft eljárási illeték állam javára való megfizetésére kötelezte.

Az I. r. alperest, 49.200.-Ft, a II., III., IV., V., VI., VII. rendű alpereseket fejenként 5.470.-Ft, a VIII. r. alperest 16.400.-Ft feljegyzett szakértői költség állam javára való megfizetésére kötelezte.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az örökhagyó 2006. május 5-én végintézkedés nélkül hunyt el. A közjegyző a hagyatékát törvényes oldalági öröklés jogcímén az örökhagyó apai ági elhalt testvéri leszármazóinak, azaz az alpereseknek adta át. A felperesnek a hagyatéki eljárás során ötmillió forint összegű, tartás jogcímén előterjesztett igényét a törvény egyéb útjára utasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete szerint az örökhagyó 1995-ben szívizom-infarktust kapott. 1994-től állapota közepesen nehéz és nehéz fizikai munkák elvégzését nem tette lehetővé, de a könnyű fizikai munkára alkalmas volt. 2004-től kezdődően terhelhetőségének, általános állapotának kismértékű romlása következett be, de ez önellátását nem érintette.

A felperes és az örökhagyó kapcsolata a felperes férjének halálát követően kezdődött. Először alkalomszerűen beszélgettek, a felperes alkalomszerű segítséget nyújtott az örökhagyónak, amikor azonban az örökhagyó infarktuson esett át, ettől kezdődően folyamatosan az örökhagyó mellett volt. A napi teendők ellátása körében elvégezte a bevásárlást, biztosította a meleg ételt, ebédet főzött, odavitte a felpereshez, biztosította a hidegételt, felmosott, télen a fűtéshez szükséges teendőket is ellátta. Eseti tevékenységként ellátta a gyógyszer felíratását, beszerzését, a takarítást, mosást, a ház körüli teendőket. Az egészségügyi intézménybe kísérés, illetőleg a hozzátartozói sírok látogatása tekintetében is segítséget nyújtott. Ezen szolgáltatásokat a felperes az örökhagyó hagyatéki juttatás iránti ígérete ellenében biztosította, a felperes által végzett tevékenység gondozásnak minősül.

A bíróság a gondozási tevékenység időtartamát 1994. január 1-jétől 2005. december 23-ig napi három órában, 2005. december 24-től 2006. május 5-ig napi öt órában, a tevékenység pénzbeli ellenértékét pedig 4.744.797.-Ft-ban állapította meg. Ugyanezen időszakra 841.933.-Ft-ban állapította meg az ebédeltetés terén nyújtott szolgáltatás ellenértékét. Úgy foglalt állást, hogy az örökhagyó a kora és egészségi állapota alapján személyes gondoskodást igénylő gondozásra és ápolásra szorult. 2005 karácsonyától kezdődően oly mértékben megromlott az állapota, hogy a felperes az örökhagyónál is aludt.

Ítélete jogi indokolásában a Ptk.677. § (1) bekezdés c.) pontjára, és a Legfelsőbb Bíróság 89. számú Pk. állásfoglalásának b.) pontjára utalással kiemelte, hogy amennyiben az örökhagyót a felperes örökségi juttatás ígérete ellenében tartotta, úgy a tartásból származó igényét a hagyatékkal szemben hagyatéki hitelezői igényként érvényesítheti. A Ptk.201. § (1) bekezdésében foglaltakból következően a szerződéssel kikötött szolgáltatásért ellenszolgáltatás jár. Az örökségi ígéret alapján nyújtott szolgáltatással szemben tehát megtérítési kötelezettség keletkezik.

A megyei bíróság a tanúvallomások részletes értékelése útján akként foglalt állást, hogy az örökhagyó részére a felperes örökségi juttatás ígérete ellenében nyújtotta szolgáltatásait, ez tehát megalapozza a hagyatéki hitelezői igényét. A felperes nem az örökhagyó tartásra kötelezett hozzátartozója, és az egyéb körülményekből is az ingyenesség hiányára lehet következtetni. A Ptk.201. § (1) bekezdése szerint tehát a szolgáltatás értékének megtérítésére

tarthat igényt. A felperes nemcsak ellenszolgáltatást remélt, hanem a tanúvallomások alátámasztják, hogy az örökhagyó konkrét és határozott ígérete volt az örökségi juttatás. A tanúvallomások alapján az is megállapítható volt, hogy az örökhagyó részére több mint egy évtizeden keresztül és rendszeresen nyújtotta a szolgáltatásokat, ezen szolgáltatást az örökhagyó nem honorálta pénzbeli ellenszolgáltatással, hanem a felek között olyan megállapodás jött létre, hogy a felperes szolgáltatásait az örökhagyó örökségi juttatás ígérete mellett nyújtotta.

A bíróság álláspontja szerint a tanúk vallomása alapján a felperes részéről végzett szolgáltatások köre és mértéke is megállapítható volt. Utalt arra, hogy a **Szombathelyi Városi Bíróság** előtt P.21.408/2006. szám alatt folyamatban volt perben született ítéleti megállapítások sem állnak ellentétben a jelen per bizonyítási anyagával.

Az kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy az örökhagyó közvetlen halálát megelőzően a felperesen kívül az örökhagyó ellátásában más személyek is besegítettek.

A megyei bíróság megítélése szerint a beszerzett orvosszakértői vélemény megállapításai nem állnak ellentétben a tanúvallomásokkal. A szakvélemény szerint nehéz fizikai munkát nem tudott végezni az örökhagyó, bizonyos tevékenységében pedig korára tekintettel volt korlátozott. A gondozási tevékenység szükségességét tehát ezen megállapítások alátámasztották. Mindemellett utalt arra a bíróság, hogy amennyiben az örökhagyó olyan időben is igénybe vette a felperes szolgáltatásait, amikor azt az egészségi állapota nem indokolta volna, ez az örökhagyó szuverén döntése volt, és amennyiben ezen szolgáltatásért ellenszolgáltatást ígért, úgy a felperes igénye megalapozott.

A kirendelt gondozási szakértő a tanúvallomások alapján foglalt állást a gondozási tevékenységre fordított idő és annak ellenértéke tekintetében. Figyelembe vette azt is, hogy az örökhagyó állapotában bekövetkezett romlás miatt a halálát megelőzően a felperes hosszabb időt töltött az örökhagyónál, ugyanakkor átlagórával számolt.

A szakértő a tárgyaláson magyarázatát adta annak, hogy miért számolt három óra tevékenységre fordított idővel, és az óradíj elszámolását is alátámasztotta. Ezen megállapításait a bíróság a követelés összegszerűsége tekintetében az ítélezés alapjául fogadta el, így a szakértő által meghatározott összeg erejéig kötelezte a Ptk.677. § (1) bekezdésének c.) pontja alapján a bíróság az alpereseket.

A Pp.216. §-ára, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK. 192. számú állásfoglalására figyelemmel a rendelkező részben nem jelölte meg azokat a vagyontárgyakat, amelyekből a felperes kielégítést kereshet, mivel a hagyaték tárgyát képező nemesbődi ingatlant az alperesek értékesítették, a felperes igénye pedig nem terjed túl ezen hagyatéki vagyontárgy - 15 millió forintos - értékén. Az alperesek egyetemleges kötelezését a bíróság a Ptk.683. § (1) bekezdésére alapította.

Kifejtette, hogy a felperes igénye az örökhagyó halálával vált esedékessé, ugyanakkor a kamat iránti igényt a hagyatékátadó végzés jogerőre emelkedésének napjában jelölte meg a felperes, így a bíróság a kereseti kérelemhez kötöttségre figyelemmel ezt tekintette irányadónak.

Az alperesek fellebbezésükben az ítélet megváltoztatását, a kereset teljes, másodlagosan pedig részbeni elutasítását kérték.

Kiemelték, hogy az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértő megállapításait csak korlátozott mértékben, kizárólag a felperesi kérelem alátámasztására alkalmas körben vette

figyelembe, ugyanakkor a gondozási szakértő szakvéleményét annak bizonytalan ténymegállapításai ellenére aggálytalannak ítélte.

Hangsúlyozta a fellebbezés, hogy az elhunyt nem szorult a kereseti kérelemben körülírt gondozásra, és nem is vette igénybe azt a felperes által előadott mértékben. Az orvosszakértői véleményből és az alapjául szolgáló egészségügyi dokumentációból kitűnik, hogy az elhunytnek állandó, napi szintű ápolásra, gondozásra nem volt szüksége. Ügyeit szinte kizárólag maga intézte. Az idős korával járó sorsszerű betegségeiben szenvedett, de nem kellett hosszú időn keresztül rendszeresen ellátni, gondozni és ápolni. Egészségi állapotában csak a 2006. évi kórházi kezeléseket követően állt be drasztikus romlás. Ez egy rendkívül rövid időszakra, csak néhány hónapra tehető.

Az orvosszakértői vélemény végső megállapítása szerint nem igazolható az örökhagyó alapvető tevékenységekben való korlátozottsága, és csak egyes tevékenységekben, időszakonként igényelt segítséget.

A szociálpolitikai szakértő nem volt abban a helyzetben, hogy az elhunyt egészségi állapotát és a gondozásra való rászorultságát meg tudja ítélni. A gondozás napi átlagos idejéről akként nyilatkozott, hogy megállapításait sokszor hipotézisekre, iratellenes feltételezésekre alapozta. Nem került megfelelő értékelésre az ítéletében is részletezett tanúvallomás ("A" részéről), amely szerint legfeljebb az utóbbi 4-5 évben került sor arra, hogy a felperes főzött és áthordta a meleg ételt az örökhagyónak. Ehhez képest a bíróság döntésében az étkeztetés költségeit 12 évre visszamenőleg megállapította az alperesekkel szemben.

A fellebbezés szerint a költségek kiszámítása tekintetében azért is aggályos a szakértő elszámolása, mert az a **Helység 1** Megyei Jogú Város Önkormányzatának helyi rendeletében szereplő intézményi térítési díjak alapulvételével készült. Ez nem azonosítható egy kis falu helyi viszonyai mellett alkalmazható térítési díjakkal. Mindemellett a bíróság elszámolása nem értékeli, hogy az elhunyt 1995. és 1999. között három alkalommal alkalmanként heteket töltött szanatóriumban, 2006-ban egy hónapot volt kórházban két alkalommal is. Mindemellett a szakértő által megadott elszámolás szakképzett, hivatásos személyekre vonatkozik, teljes évi elfoglaltsággal számolva. Másrészt minőségi különbség van a felperes által nyújtott szolgáltatások és a szakértelmet megkívánó gondozói szakellátás között, így azonos költségek elszámolására nincs megfelelő indok a különböző tartalmú szolgáltatás esetében.

A fentiek alapján a fellebbezés szerint a gondozás mértéke és összecszerúsége vitás, illetőleg a felperes részéről nem kellően bizonyított, ugyanakkor az étkeztetés tekintetében tett ítéleti megállapítás kifejezetten iratellenes.

A fellebbezésben az alperesek utaltak arra, hogy az örökhagyó rendkívül jó anyagi körülmények között élt, a felperest is juttatásokban részesítette, ennek tényét a felperes is elismerte.

Kifogásolták, hogy a bíróság nem vizsgálta azon körülmény életszerűségét, hogy a felperes a javára elszámolt étkeztetésre miként rendelkezett megfelelő forrásokkal. Megítélésük szerint a felperes is jórészt az elhunyt költségén étkezett.

Kiemelték, hogy a tanúk mindegyike az örökhagyó zárkózottságáról beszélt, így az örökhagyótól nem szerezhettek tudomást arról, hogy a felperes kapott-e bármiféle juttatást. Ugyanakkor a felperes senkinek sem említette, hogy ingyenes munkát végezne, de azt sem, hogy az örökhagyó hagyatéka reményében végzi tevékenységét.

Aggályosnak ítélték azt a körülményt is, hogy az állítólagos megállapodás ellenére az örökhagyó az egészségi állapota romlásakor, de teljesen ép szellemi állapotában sem tartotta szükségesnek a felek megállapodásának írásbeli rögzítését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes szolgáltatásait nem kizárólag az örökhagyó egészségi állapota, hanem a kényelmi szempontjai, igényei indokolták.

A másodfokú eljárás során az I. r. alperes 2010. április 14-én elhunyt, az ítéletábra megállapította, hogy jogutódjának perbelépéséig, illetve perbevonásáig az eljárás félbeszakadt. A felperes a jogutódokat perbevonta, majd velük szemben a per megszüntetését kérte, így az ítéletábra a 2011. szeptember 7-én jogerőre emelkedett Pf.III.20.149/2011/2. számú végzésével a néhai I. r. alperes jogutódaival (IX-XIII. r. alperesek) szemben a pert megszüntette, a Pf.6. számú végzésével pedig az elsőfokú ítéletnek a permegszüntetéssel érintett - az I. r. alperesre kiterjedő - rendelkezéseit hatályon kívül helyezte.

A II-VIII. r. alperesek fellebbezése az alábbiak szerint érdemben nem alapos.

A megyei bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a beszerzett peradatok okszerű, logikai ellentmondástól mentes értékelésével helyes tényállást állapított meg, döntésével és annak indokaival - a kereset jogalapja és összecszerűsége körében - az ítéletábra egyetértett, e tekintetben a fellebbezésre figyelemmel csupán az alábbiakat emeli ki.

A megyei bíróság a visszterhességnek a kötelmi jogviszonyokban - a Ptk.201. § (1) bekezdése alapján - általánosan irányadó vélelme, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK.89. számú állásfoglalásának b.) pontjában kifejtettek helyes értékelésével határozta meg a bizonyítandó tényeket. A célirányosan lefolytatott bizonyítás anyagának - elsősorban a tanúk vallomásának - a Pp.206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével állapította meg, hogy a felperes az örökhagyó részére nyújtott - túlnyomórészt gondozási, de némely vonatkozásban, így az ebéd biztosítása terén tartási jellegű - szolgáltatásait az örökhagyó kifejezett örökségi juttatásra irányuló ígérete alapján nyújtotta. A feltárt körülmények - az alperesek ezirányú álláspontjával szemben - egyáltalán nem utalnak arra, hogy az örökhagyó még életében anyagilag viszonzta volna a felperes szolgáltatásait. Az a tény, hogy - bizalmi viszonyukból fakadóan - bizonyos alkalmakkor ajándékban részesítette, ennek megalapozására nem szolgálhat. A felperes és az örökhagyó között részben ráutaló magatartással, részben az örökhagyó kifejezett szóbeli akaratnyilatkozatával visszterhes szerződés jött létre. A Ptk.198. § (1) bekezdése értelmében a felperes jogosult az örökhagyó által vállalt ellenszolgáltatás követelésére, igényét a Ptk.677. § (1) bekezdés c.) pontja alapján, az örökhagyó örökösivel szemben érvényesítheti.

A kifejtettek figyelemmel helyes az az ítéleti álláspont is, hogy a felperes igénye nemcsak az örökhagyó egészségi állapota folytán szükséges segítség, hanem minden olyan szolgáltatás ellenértéke erejéig alapos, amit a fenti megállapodás keretei között, az örökhagyó esetenként kényelmi szempontokból, társadalmi helyzetéből adódó, a

rászorultság körét meghaladó igényeinek megfelelően nyújtott. A perben tehát az örökhagyó egészségi állapotának, így a gondozásra való rászorultságának vizsgálatára irányuló szakértői vélemény legfeljebb annak alátámasztására alkalmas, hogy bizonyos felperesi szolgáltatásokat az örökhagyó állapota is indokoltta tett, arra azonban nem szolgál alapul, hogy a felperes igényérvényesítésének kereteit megszabja.

A megyei bíróság által részletesen elemzett és értékelt tanúvallomások alapján került meghatározásra a felperes által nyújtott szolgáltatások köre és azok mértéke is. Utóbbi tekintetében kiemeli az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság által helyesen meghatározott időponttól, 1994-től kezdődően a felperes szolgáltatásai akár évszaktól, akár az időjárási körülményektől, akár az örökhagyó aktuális egészségügyi állapotától függően változó tartalmi és időbeli keretek között mozogtak, így meghatározásukra a gondozási szakértő által alkalmazott módszer - a szolgáltatások átlagos napi időtartamának megállapítása - útján kerülhetett sor. A szakértő e körben tett - a napi 3, majd napi 5 órás átlagidőtartamra vonatkozó - megállapításai a tanúvallomások alapján az ítéletábra megítélése szerint is mindenképpen megalapozottak.

Alapítanul kifogásolja az alperesi fellebbezés a szakértő által meghatározott óradíj - időszakonként különböző - mértékét is, ennek ugyanis a szakértő megfelelő, a saját szakmai tapasztalatain nyugvó magyarázatát adta, kifejtve, hogy - figyelemmel a per egyedi sajátosságaira, így egyebek mellett a teljes időszak minden napjára kiterjedő felperesi szolgáltatásra - ezt a tevékenységet a „piacn” nagy valószínűséggel senki, vagy legalábbis csak a megállapított díj többszöröséért vállalná. A szakértő megállapításai aggálytalanok, sem önmagukkal, sem más tényekkel nem állnak ellentétben, így a felperesi követelés összegét - függetlenül attól, hogy a felperes nem szakellátást nyújtott - megfelelően megalapozzák.

Az örökhagyó ebéddel - a felperes saját költsége terhére - való ellátásának tényét is megfelelően igazolják a tanúvallomások. Ennek időtartama tekintetében a fellebbezés kapcsán az ítéletábra kiemeli, hogy csupán egyetlen - az alperesek által hivatkozott - tanú tett olyan nyilatkozatot, mely szerint nem a perrel érintett teljes időszakban valósult meg az örökhagyó ebéddel való ellátása. Azonban ő is 4-5 évre és nem az utolsó, az örökhagyó egészségi állapotának súlyos romlását követő időszakra állította ezen felperesi szolgáltatás teljesítését. Nyilatkozata önmagában nem teszi megalapozatlanná az elsőfokú bíróság által e körben a fentiekre figyelemmel mérlegeléssel megállapított tényállást.

A szakértő a felperes szolgáltatásainak meghatározásakor figyelemmel volt az örökhagyó által 2006-ban kórházban töltött időszakra, erre díjat nem állapított meg. A szakvélemény keletkezését követően beszerezett peradatok alapján valóban megállapítható, hogy az örökhagyó 1995-ben összesen 25, 1998-ban 31, 2003-ban pedig 2 napot töltött kórházban, illetve szanatóriumban. Ennek a teljes időszakhoz képest csekély mértéke, illetve értéke (összesen 34.395.-Ft), valamint a felperesi szolgáltatás időben és tartalmában változó jellege, továbbá az a körülmény, hogy ellenértékének megállapítása egyfajta szakértői becslésen alapszik, a fentiek mellett sem indokolja az ítéletábra megítélése szerint a felperesi követelés összegszerűsége tekintetében az elsőfokú ítéleti marasztalás leszállítását.

A fentiekén túl az ítéletábra az elsőfokú ítéleti rendelkezések kapcsán a hagyatéki tartozásokért való felelősség Ptk.679. § (1) és 683. § (1) bekezdésében foglalt szabályai és a

Legfelsőbb Bíróság PK.192. számú állásfoglalásában írtak együttes értelmezése alapján az alábbiakat emeli ki.

A felperes a tárgyalás berekesztését megelőzően az alperesek felelősségét az általuk értékesített - a hagyaték részét képező - nemesbődi ingatlan vételára, azaz a nem vitatott alperesi állításnak megfelelően 15 millió forint értékéig kérte megállapítani. A Ptk.679. § (1) bekezdés második fordulata szerinti - pro viribus - felelősség alkalmazását az alperesek sem ellenezték, így az elsőfokú bíróság - a perben érvényesített követelés összegére is figyelemmel - megalapozottan foglalt állást akként, hogy az alperesek kötelezésére a hagyatéki vagyontárgyakkal való felelősségre utalás, így azok ítéletben való részletes megjelölése nélkül, a marasztalási összeg pusztá meghatározásával van mód.

A hagyatéki tartozásokért való egyetemleges felelősség Ptk.683. § (1) bekezdésében és az örökség értéke erejéig terjedő felelősség Ptk.679. § (1) bekezdésében foglalt szabályainak együttes érvényre juttatása azonban a perbeli esetben megköveteli, hogy az örökösök felelősségének terjedelmét a bíróság ítélete rendelkező részében meghatározza. A PK.192. számú állásfoglalás ezzel ellentétes iránymutatása csak abban az esetben irányadó, ha csak egyetlen örökös van, vagy több örökös van ugyan, de mindegyikük örökrésze önmagában is meghaladja a követelt hagyatéki tartozás összegét. Ellenkező esetben az örökösöknek a csupán a Ptk.683. § (1) bekezdése szerinti egyetemleges (a Ptk.337. § és 338. § szerinti) marasztalása azzal a következménnyel járna, hogy egyes örökösökkel szemben az örökrészüik értékét meghaladó hagyatéki tartozás behajtására is sor kerülhetne. Az örökösök egymás közti (belső) jogviszonyukban - a Ptk.338. § (1) bekezdése szerint - a hagyatékból való részesedés arányában felelnek a hagyatéki tartozásokért, tehát ha valamelyikük a jogosultnak a saját kötelezettségét meghaladó követelést teljesített, örököstársaival szemben a követelésnek őket terhelő része erejéig megtérítési igénye keletkezik. Az egyetemleges kötelezettség egyik lényegi sajátját meghatározó ezen rendelkezés azonban örököstársak esetén a hagyatékból való részesedés arányának, nem pedig mértékének kérdését, azaz nem a felelősség mértékét, hanem arányát utalja kizárólag a belső jogviszonyban relevanciával bíró körülmények sorába. A felelősség mértékének a Ptk.679. § (1) bekezdésében meghatározott keretei az örökösök, mint kötelezettek és a jogosult ún. külső jogviszonyában is irányadóak, az örökösök tehát legfeljebb a saját örökrészüik erejéig kötelezhetők a hagyatéki tartozás megfizetésére (a Polgári Törvénykönyv Magyarázata KJK-KERSZÖV Jogi és Üzleti Kiadó Kft., a Ptk.683. §-ához fűzött magyarázata, BH.1988.402., BH.1992.176., BH.1992.397. számú eseti döntések).

A II-VIII. r. alperesek örökrésze egyenként nem éri el a felperesi követelés összegét. Erre és a kifejtettekre figyelemmel az ítélőtábla a II-VIII. r. alperesek marasztalását a rendelkező részben írtak szerint pontosítva a megyei bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta, az eredménytelenül fellebbező alpereseket pedig a Pp.78. § (1) bekezdése alapján - a Pp. 82. § (2) bekezdése szerint érdekeltségük arányában - kötelezte a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja és (5) bekezdése szerint megállapított, áfát is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség felperes javára való megfizetésére.

Győr, 2011. november 7. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: